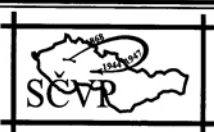

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

7/2002 ročník 12

VOLYŇSTÍ ČEŠI A ŽENIJNÍ PRŮZKUM V KARPATECH

V údobí úporných bojů o poslední obranné pásmo německé armády s dominantou hory Obšár jsem byl rozkazem majora Ladislava Jilmy určen jako velitel sborového ženijního průzkumu. Řekl jsem si, Míro, při tvé volyňské pociutosti a houževnatosti máš stanovenou délku života tak na jeden týden. K této úvaze mě vedla složitost bojů v horském a zalesněném terénu, statistice min všeho druhu a připravované obrana nepřítel. Prakticky každá plocha osvobozeného území byla sledována z vysokého pohohá a ostřeřelována dělostřelctvem a minomety. Kdo se přiblížil k obranným postavením byl doslova zaspán palbou lehkých a těžkých kulometů. Jen nálety vlastního bitevního letectva, bombardování a ostřeřelování ze vzduchu postavení baterií nepřátelského dělostřelctva umožňovalo pohyby i na naši straně. Také palba našeho dělostřelctva a minometů způsobovala nepříteli vážné ztráty živé síly. Poznali jsme to později podle polních hřbitovů a množství březových křídů.

V této situaci, kdy i přes opakované útoky se nepodařilo dobýt některou horu a tak vyvířit kompaktní obranu nepřítel, měl ženijní průzkum zvláště velký význam. Bylo nutno zjistit v jakém rozsahu je zaminován les, který umožňoval přístup k plochám před vlastním obranným postavením nepřítel. Stejně tak rozsah zaminování před obranou nepokrytého terénu.

To byl také můj první úkol jako velitele ženijního sborového průzkumu. Předpokladem ke splnění úkolů byla vysoká odborná příprava volyňských chlapců-absolventů ženijní důstojnické školy. Znali jsme druhy používaných protitankových, protipěchotních a časovaných min a nástrahy a systémy minování v lesích a na volných plochách.

Jesté dnes si plně uvědomuji odpovědnost za životy příslušníků sborového ženijního průzkumu, převážně volyňských chlapců. Úkol však musel být splněn, což dávalo předpoklady ke snížení ztrát vlastních útočných vojsk.

První úkol zněl - prověřit rozsah zaminování zalesněné plochy a zjistit postavení nepřátelských předsmutných hřídek v obranném pásmu.

Rozhodl jsem se úkol plnit ve dne. V noci v lese by došlo ke ztrátám ženistů na minách a těžce by bylo možno zjistit postavení nepřátelských hřídek. Les ve dne umožňoval skrytý pohyb.

Ke zjištění okraje zaminované plochy jsem ženijní hřídku v sestavě 1. důstojník a 8 mužů

rozdělil do stran. Jednotliví ženisté byli od sebe vzdáleni 10-15 metrů. Za každou dvojici postupoval ženista, který byl připraven okamžitě zahájit palbu ze samopalu - tvořil přímou ochranu.

Postup byl pomalý, většinou v schnuté poloze a místy plížením. Každý ženista včetně mne prověřoval před sebou terén rukama ve snaze zachytit tykadla nášlapných rozcůvčů, a opatrně ve vzduchu zjistit napnuté nástražné dráty. Minovým bodcem jsme potom prověřovali přítomnost dřevěných nášlapných min.

Skutečně po krátké době jsme narazili na první miny typu S - mine (šrapnelové) s nášlapnými rozcůvčáči. Tyto miny byly kombinované s dřevěnými nášlapnými minami.

Ženijní hřídká se propracovávala kupředu - zatím bez ztrát - až dosáhla koryta lesního horského potoka. Bylo nutno zjistit, zda na druhé straně koryta potoka nezačíná postavení nepřátelských hřídek. První se opatrně vztýčil kryt kmenem stromu ženista vedl mne. To mi signál i pro nepřítel, který zahájil palbu z lehkého kulometu ze vzdálenosti 30-40 metrů. Ženista vedl mne byl zasažen přímo do tváře.

Střela našetřel pronikla jen měkkou částí tváře a to bylo také jediné zranění.

Palba kulometů z několika míst současně odhalila i nepřátelské postavení. Nepřítel se domníval, že se připravuje nový útok. Byla to jen ženijní hřídká, která skrytě ustupovala. Úkol byl splněn a umožnil velitelské rozhodnutí v daném úseku.

Ženijní průzkum plnil rozsáhlé úkoly. Vedle zjišťování např. minových poli prováděl průzkum cest, zničených a zaminovaných mostků, nálevek skalních a lesních zavalů a další úkoly. Doprovozal také pěchotu a tanky při útocích na nepřátelská obranná postavení.

První ženijní průzkum zaminovaného lesa byl i pro mne první velkou zkušeností. Později došlo ke změně, sborový průzkum převzal jiný důstojník a já funkci technického zástupce velitele praporu. V Karpatech mne čekaly ještě odpovědnější úkoly a to velení 3. ženijní roty a 3. podk. školy.

Přes rozsah dalších bojů a získané velitelské zkušenosti byl ženijní průzkum v zaminovaném lese nezapomenutelný. Rozhodující bylo, že úkol byl splněn a své chlapce, kromě jednoho zranění, jsem dovedl v pořádku na velitelský ženijního sborového praporu. *Miroslav Novák*

VÝZVA VŠEM VOLYŇSKÝM ČECHUM

Nečekanými, více než stoletými povodněmi v Čechách a na Moravě byli postiženi i volyňští krajané. Užší vedení předsednictva

CV SCČVR vyzývá všechny volyňské Čechy na pomoc nejvíce postiženým, především těm, kteří ztratili své domovy a celé své jmění, zvláště pak když prošli peklem Dukly a jsou válečnými invalidy.

Apelujeme na Vaše krajské citění.

Navrhuje vedením všech regionů, aby na svých podzimních členských schůzích provedli tradiční volyňskou jednorázovou sbírku.

Získány obnos zašlete laskavě pi Marii Nečasové, hospodářce Sdružení. Současně ji nahlaste jména a adresy povodněmi postižených v každé regionech. Uveďte především rozsah škod, které utrpěli, pokud možno podrobně.

Užší předsednictvo pak vybere ty nejvíce postižené a zašle jim jménem CV a celého Sdružení Vaši krajskou humanitární pomoc.

Patmatujte, že na pomoc bližnímu není nikdy pozdě! Právě nyní ji postižení nejvíce potřebují!

Děkujeme Vám předem za pochopení.

*Užší předsednictvo V. Dufek, V. Samec,
M. Pánková, M. Nečasová, V. Kuchynka*

Na konto postiženým

Bývalí žáci soukromých škol České matice školské na Volyni v Polsku - ze školy zdolubunovské, omešlinské a rovenské prostřednictvím své organizační komise poukázali na konto našim spolumětanům postiženým povodněmi 2000 Kč. Bohužel, povodeň, jakou naše země směl v minulosti nikdy nezažila, napáchala velké škody, jejichž odstranění si vyžádá usilovného pracovního výpětí po dobu mnoha let. Nezapomeňme proto, že každá koruna věnovaná postiženým pomůže svým dílem zahádit katastrofální účinky povodně.

Rostislav Hlaváček

Za Ing. Václavem Šircem

Dne 14. srpna, tiše, bez utruení ukončil svoji životní pout. Jeho nekrológ, omylem uveřejněný ve Zpravodaji SCČVR číslo 2 v roce 1995 ve skutečnosti patřil jeho bratrci.

Narodil se 4. prosince 1919 v Dorostohátských Čechách, ale vyrůstal v blízké osadě Frankov, kde jeho rodiče hospodařili na poměrně moderně vybavené usedlosti. Připravoval se na pokračování v rodové tradici a proto absolvoval tříletou zemědělskou školu v Dubné. Za nacistické okupace byl užitečným členem ilegální organizace volyňských Čechů, nazvané Blank. Na rozhořlavené přihlášce, která s pomocí příbuzného zatajil před nacisty, což se stalo i smrti, odposlouchával Moskvu a Londýn a zprávy předával redaktorovi ilegálního týdeníku Hlasatel. Tak se do desítek českých obcí na západní části Volyně, kde byly buňky Blaniku - celkem to byly sto dvě obce - dostávaly zprávy o situaci na frontách, o čs. odbojových jednotkách, zejména v Sovětském svazu a o dění ve světě.

Do čs. vojenké jednotky vstoupil v Rovně a brzy byl přidělen do redakce týdeníku I. brigády Naše vojsko. Přispíval nejen do těchto novin, ale také do deníku sboru *Za svobodné Československo*. K vojákům prvního sludu si jezdil pro náměty k příspěvkům a zároveň přivážel tyto noviny. Když ke konce války byla vyhlášena anketa na název mírovoje armádního

denku, zvitčel jeho návrh *Obrana lidu*. V lednu 1945 byl přemístěn na zpravodajský oddělení sboru. V roce 1947 založil s manželkou rodinu, vychoval syna a dceru. Při zaměstnání vystudoval vysokou školu zemědělskou v Praze a pak působil jako učitel na střední zemědělské škole v Žatci.

Volýšské věnování zaslal zaslulo jeho autora knihy *Minulost zvěstuje časem*, vydané v roce 1987 a knihy *Stopy zvěstují časem*, vydané v roce 1980. Spolu s J. A. Martinovicem vydal knihu *Kronika Českého Malína* a v roce 1999 s J. Hofmanem aj. Vauclivkem *Volýšští Čechi v prvním a druhém odboji*. Přispíval do časopisů *Věrná Stráž*, *Národní osvobození* (dříve *Hlas revoluce*), do občasníků *Zpravodaj*.

V jednáních svazových sborníku *Dukla věčně živa*, vydávaného Dukelským muzeem ve Svidníku je více než padesát jeho příspěvků s obdobjíkovou tematikou. Spolupracoval s etnografkou Ivou Heroldovou a s historikem Jaroslavem Vauclivkem, kteří si spolupracovali s ním velice vážili. Václav Štípa patřil k nemožným volýšským Čechům, kteří v období od zániku *Svazu Čechů z Volyně* do vzniku *Sdružení Čechů z Volyně*, což bylo více než třicet pět let, se stále zabýval volýšskou tematikou. O jeho snaze pomáhat potřebným, což byla rodinná tradice Štírových, svědčí skutečnost, že jako první v roce 1990 upozornil vedení zmíněného SČVČ, že je naši volýšskou povinností pomoci černobýským krajanům a sám šel příkladem. Jako soudní tlumočnický překládal jim písemnosti za cenu spíše symbolickou a občasně za dobré slovo. Právem měl zesnulý mezi volýšskými krajanmi velkou přiznávající autoritu, která nevyplývala z funkce, do kterých byl volen nebo jmenován, ale na základě svého díla a svých dobrých lidských vlastností. Rozloučení se zesnulým se konalo 23. srpna 2002 v Lounech a poté byl uložen v rodinné hrobce v jvině. Čest jeho památce! JH

Opět v Kupičově

Po čestné agnace a ne jme v sobotu 17. srpna odjžděli do žatecké agnace Panecst do Kupičova. Byli jsme dočivlni, a tak mohl paní Pánková dát ve 12.00 povel k odjezdu. Cestou jsme sbírali krajanje ve Slaném, Praze a Českém Těšíně. S Prahou a s pražskými krajanje jsme si dělali starosti kvůli povodni, ale vše dobře dopadlo.

Tentokrát jsme jeli do Kupičova se zvláštním úkolem. Vezli jsme s sebou paměti desku, kterou jsme chtěli umístit na pravoslavné cerkvi, bývalém evangelickém kostele, aby byla svědkem toho, že my, Čechi, jsme tam šli od roku 1870 až do roku 1947.

Cestou přes Polsko jsme se zdrželi vinou nepřemjné dopravní neohy, která našláti zůstala bez vědných následků. Pak nás čekalo známé zdřování na polsko-ukrajinské hranici, které ovšem naše paní Maruška Pánková jako vždy bravurně zvládla. Do hotelu v Kovelu jsme dorazili jen s nepatrným zpožděním. Tam se nás ovšem již nemohli dočkat. Vnuč jedné z „děmčynů“ hlídala na balkoně, a když uvídel náš autobus, radostně volal: „Vony zde pryjchaly!“ Čekali nás zase to obvyklé srdečné přivítání.

Po obědě a krátkém odpočinku se mnozí z nás jako správní Volýšci hned roztáhli pro chalvu a jiné typické volýšské produkty a to, co měli povinnosti spojené s Kupičovem, šli zajišťovat věnce a květiny. Po večerj jsme se všichni sešli k tradičnímu posezení se zpěvem, na kterém jsme si upesnilli celkový program zájezdu.

V pondělí 19. 8. (na Ukrajině se slavil svátek Spasa) jsme hned po snídani odjeli do Kupičova. Tradičně jsme se nejprve zastavili u naší krajanje, paní Marie Kalkové, která nás již očekávala i s celou rodinou svého syna. S jejich doprovodem jsme odjeli na hřbitov. Tam jsme vzpomněli památky těch, kteří tam odpočívají, umístili nový věnec na kříž, pomodlili se a zazpívali píseň „Kde domov můj“. Hrodní žáci paní učitelky Altmanové jí dali na broh košíček květin.

Další pietní pouť vedla na společnou mohylu našich bývalých sousedů Židů. Krátce jsme si připomněli jejich krutý osud a k jejich pomníku položili květi květin. Většina se pak vrátila k paní Kalkové a odjížděla na prohlídku Kupičova. Ti, kteří měli starosti s instalací a odhalením paměti desky, odešli na schůzku s „holovými siláry“. Jednáno o průběhu ceremoniálu i o společném obědě proběhlo k naší plné spokojenosti. Místní si vzali na starost přípravu akce a my finance. Hlavním sponzorem byl Jerry Kytl z Kanady se 120 USD a na sladkosti a květiny přispěla Vláda Mgašková-Ledvinová 700 Kč. Patřij jim za srdečný dík.

Na zpáteční cestě do hotelu jsme se zastavili na partyzánském hřbitově v bývalé polské obci Zasmky. Položili jsme tak květiny a zazpívali dvě polské písně. Dlouhý den skončil tradičně v hotelu při písničce.

V úterý 20. 8. jsme nejeli jako obvykle do Lucka, ale do „našeho“ Vladimíru Volýšského. Říkám našeho, protože tam Kupičov téměř padášet let patřilo „dějzdem“. Tam rukovali naši dědové a otcové, avšak nejdělejšíší pro nás bylo, že před 132 lety, právě 21. srpna, tam Češi podepsali smlouvu o koupi Kupičova. Díky fundované přírodovjci, hovorčij nádhernou ruštinou, jsme navštívili mnoho zajímavých kulturních památek. Starobýlé město Vladimír, založené roku 988, se má čím pochubit.

Uspenský sbor, téměř původního vzhledu, je z roku 1160. Při prohlídce Parku slovancké družby, ve kterém jsou sochy věcných významných knížat Halíče -Volýšského knížectví, se k nám připojil starší pán. Zprávil jsem se ho, zda zná Ivančice. Znal je a hned začal vyprávět o tom, že tam žili Češi. To byli hospodáři, povídá, my a Poláci jsme na ně nikdy nestačili. Bylo překvé slyšet tuto chválu po tolika letech. Po návratu do hotelu nás čekala slavnostní večere a dlouhá beseda, schopitelně se zpěvem, dlouho přes půlnoc.

Sředa 21. srpna byla tím nejdělejšíší dnem. Začátek slavnosti odhalenj píží byl stanoven na pñl jednání, ale v deset, když jsme přijžděli, byla instalace desky v plněm proudě. Vše nakonec skončilo včas a báťuška zachytil slavnost krátkou hohobuzou do dřova počátku nádherného zpěvu místního církevního sboru v čele s mladíkem, pávbunou mátuškou. Následoval krátký projev hotelu, který seznámil přítomné s dalším programem. Václav Kytl byl pověšen, aby přednesl hlavní projev v ukrajinštině. Připomněl v něm důležité události našeho života v Kupičově. Následovalo odhalení desky. K desce jsme pak umístili květiny s tím, že je to na památku všech, kteří prošli krucem, abychom se mohli scházet jako dva svobodné bratrské národy. Slavnost jsme zakončili zpěvem písně „Tebe Bože chválíme“ (Te Deum). Báťuška přišel s vděkem Bibli v ukrajinštině, kterou mu poslal farář Jan Jelínek spolu s dopisem, který vyjadřoval radost, že tento chrám stouž účelu, ke kterému byl určen, tedy ke službě Bohu.

Společný oběd ve škole, kterého se zúčastnil i báťuška s mátuškou, byl nejen bohatý a dobrý, ale také družný a veselý. Zazněly zde jak snivé ukrajincké melodie, tak i v spatiřnou jiskrou. Oni nás děvčata se ve zpěvu nenechala zahabnit. Skončilo nás svůj konec, a tak i toto měl posezení skončilo a nastalo loučení s dobrými přáteli, a hlavně s našimi nejdražšími Kalkovými. Další jsme sbohem celému našemu nezapomenutelnému Kupičovu.

Do Kupičova jsme nepjžili s prázdnou. Přivezli jsme humanitární pomoc pro ty nejchudší, uspořádlí jsme sbírku na cerkev a nezůstali jsme dlužní ani Kalkové rodině za její pohostinnost.

Místní kronikář, pan Mychajko Kupčinský se nám pochubitl strojemipem velké kroniky Kupičova. Je to náš spolupracovník, se kterým si vyměňujeme informace. V jeho kronice jsou mimo jiné snímky děckých učitelů Josefa Kredby a Josefa Albla a uvítal i fotografie, které jsme mu přivezli nyní.

Ozobou našeho zájezdu byli dva stařečkové, kteří mají síce datum narození před devadesáti lety, ale děušeně předčí i leckterého mladíka. Je to básník J. V. Toman-Tománek, po kterém je pojmenována jedna kupičovská ulice, a Jaroslav Houžvica, který myslivce ve zorně upraveným plnovusem, který budj dojem sedmádesátika.

Závěrem lze říci, že se nám zájezd opravdu vydařil. Mnozí z nás by si ho rádi zopakovali. Pevně věříme, že sympatická paní Maruška Pánková nám to zase umožní. Václav Kytl

Palouček

Ten palouček byl nejkrásnější začátkem léta, kdy bujně rostoucí tráva dosahovala již do poloviny květy. Nad povrchem jejího koberece ozobily luční květy svoji něžnou krásou tu škvatlovou zelen a jejích vlnj umocňoval cvrkot lučních koberec. Někde nahoře pod motorem oblohu se ozval zpěv škvárnáka veliceho tu božskou krásu. Palouček nebyl větší než půl tenisového hřiště a odděloval za humny jablonovou zahradu od lánu obilí. Po jarním táni její naplnila až po okraje voda a uvořila tak malý rybníček, který po krátkém čase hýřil životem. Po hladině pobíhaly na svých tenkých dlouhých nožkách drobouček vodomerky a jemně jí čeřily, brouk potápánek se zdřoval těsně pod povrchem vody a náh vystrval jen svoj zádech. Pot vím, vím se prohnání žabi potěr, malí pulci. Koncem jara sluníčko voda vypilo a za krátko se dno pokrylo hustou travíčkou, mátkou jako prachový polštářek, který jakoby vybízela - jen si na mne lehní a vyčknejí ty vlně a jemně zvuky, které ti nabízím! Pak přití hospodář s kosou a posekal tu trávu, která po ussuení na sluníčku se proměnila na voňavě seno složené do úhledných kupek. Po jeho odjezdu ten palouček vypadal jako vyřebelovaná srst klouzavky a jeho mírně prokvetlý povrch narušovaly občasn jen hromádky po činnosti krka, které hospodář potom musel rozhrnout.

Kozulo tohoto paloučku objevily některé vlnavější šli děti a chodily si tam hrát. Ze stěbel trávy spjaly prstýnky a náramky, které mohly soužít i s těmi z ryzho střibra. Když květy pampelšky, děvčátka z nich pletla věnečky k ozobě svého úcevu. V sousedním lánu obilí vystrvaly své hlavíčky koukoly a chrpy, ze kterých se dala naaranžovat kyčice, která v dětské představě mohla zastoupit i tu kupovnou. Jen vjít máky, byt i krásné, se do je kyčice přilítí nehodily, protože rychle opadávaly. Po druhé senosci, neboli otavě, ten palouček již strácel na své přitřivlosti a s přicházejícím podzimem a nastalými déšť přišel i o svoje dětské návštěvníky. Nadcházející zima jej přikryla znehovným přikrovem jako přínou a uložila ho k zimnímu spánku, aby s nastupujícím jarem

palouček ožil svým osobitým životem a tak opět přilákal dětské návštěvníky. A protože Volyně byla bohatá na vodu po jarním tání, takových paloučků tam bylo určitě více.

Václav Petříček

Naše taneční

Velká, ryze česká obec Noviny České město svého tanečního a baletního mistra Vladimíra Libovického. Ten ale utekl z bývalého Polska do Čech. Využívající tance převzala starší, zkušená děvčata. Dorůstající mládež v pubertě bylo často, hlavně chlapič tančit neměli. Přece jen se našla spásná myšlenka.

Za pozdějšího sovětského režimu se nejvíce tančilo ve velké místnosti u Linhartů. V pátek jsme místnost připravili a v sobotu a neděli to začalo. Nechyběli ani skvělí harmonikář Josef Kaufmann. Někdy záskoků i děda Žroutů, obecní ponocný, listonoš a družba. Motali jsme se jako sloni v porcelánu, šlapali svým útečkám na nožky, při polce hopsali jako kamzíci, učili se valčky a tango. Byl to příměrný a nezapomenutelný zážitek. Děvčata měla vesměs pletený svetrky z králíků angorských vln. To přitáhlo bylo hřejivě a milě. Všichni jsme se tančit naučili, užili spoustu legrace a vše zadarmo. Dnes na ty staré časy po 60 letech zbyla jen pěkná vzpomínka.

Rostla z Novin, nym z Duchcov

Dopis ze Slovenska

Vážená paní šéfredaktorko,

můj predkovia, Rusinji z Východného Slovenska, odšli v januári 1947 roku z obce Torysky na Ukrajinúskú Volynú do obce Podcurkovo, z dolnobuňovského rajonu, Rovenskej oblasti, kde sa vymenili prave z volynskými Čechmi. Konkrétne moj dedo Juraj Horbal a manželkou Annou, tromy synmi Jurajom, Jánom Michalom a dcérou Annou sa nastahovali do rodiného domu po rodiny volynských Čechov Janouškových. Od 1. 11. 1966 bývala už podstatná časť rodiny Horbalovej sa v ČSSR. Po roku 1989, keď za začalo hovoriť bez ideologických nánosov, sa začal proces uvedomovania si optanskej minulosti - obdobia spojeného s pobytom Rusinov na Volyni aj u nás na Slovensku. Nie je to jednoduchý proces, bohužiať proti protobi hlavné čas, lebo nemám akýchkoľvek týchto udalostí odedožu na vidky...

A dopis pokračuje takto: z hore uvedených dôvodov sa týmto hlásim nielen medzi čitateľov a odberateľov Vášho časopisu, ale pokiaľ je to možné by som sa rád stal členom Združenia volynských Čechov a ich priateľov. Prosím obratom mi oznámiať za akých podmienok je to aktuálne a možné.

Využívajúc príležitosti chcel by som prostredníctvom stránok Vášho časopisu pozdraviť potomkov podcurkovských volynských Čechov a to rodiny: Suchanových, Švejďových, Blahových, Michalkových, Pěničkových, Buršových, Koivachových, Hotakových, Solarových, Dvořakových, Dandových, Ražových, Marečkových, Michalkových, Macounových, Nemcových, Polivkových, Janouškových, Turkových, Dubových a Kašparových. Pozdraví a súčasne poprosí, že keď sú medzi nimi ľudia, ktorým nerobí ťažkosť zaspomínať si, ba aj napísať par spomienok na Volyn, rád prijímeh ich správy a opätujem spomienky na Podcurkovo tieto rodiny zanechali dobrý imidž. Na to nadväzovali naši rusínski prisťahovalci v roku 1947...

Každoročne vtedy okolo 2. 7. v čase konania známej Levočskej púte sa my, Podcurkovci, stretávame v starobylej Levoči. Kto by s potomkov Podcurkov-

ských volynských Čechov v tomto čase navštívil Levočú, bude vítaný aj na našom krajskom stretnutí. S úctou a srdečným pozdravom Váš

Ivan Horbal, Dunajská 22,
052 01 Spišská Nová Ves, Slovensko

Vzpomínka na Olšanku...

Měla jsem tu smůlu, že jsem se narodila na konci roku 1938, kdy se vesměs začalo být připravovat na válku. Když jsem povolala začala brát rozkaz, byla válka v plném proudu a nevyhnula se ani naší vesnici Olšance. Ale přede všechny ukruté zážitky, které jsme viděli a prožili, máme i zážitky nezapomenutelně krásné, když mívají všechny děti...

Náš táinek pálil hned v prvním roce války a tak jsme zůstali s maminkou sami. Já, moje starší sestra a mladší bratr, který na konci války zemřel ve čtyřech letech na záškrt. Maminka měla co dělat, aby nás uživila. My, dcery, jsme jí pomáhaly, jak jen to naše dětské ruce dokázaly. Do vaření jsme si ale nepleply, ale při žních jsme pomáhaly na poli, když se dobývala cukrovka. Pásly jsme krávu, která tehdy byla naším jediným obživou. V mé paměti zůstaly jen brambory, černý chléb, mléko, tvaroh a máslo se smetanou.

Když maminka upekla buchty nebo koláče, byl to pro nás veliký svátek. Přesto jsme nic nepostrádaly. Když válka skončila, začala jsem chodit do školy, v oblečení, které se sehnalo po starších. Byla to tehdy neuskutečňá bída, ale my, protože jsme měly doma hodnou maminku, jsme tu bídu tolik nepociťovali.

V roce 1947 jsme se mohly vrátit zpět do Čech a toberne potom jsme poznaly, hlavně my děti, co jsou to potraviny, marmeláda, pomeranče, banány a čokoláda.

Ti, kteří měli štěstí a mohli se podívat do svého bývalého rodiště, jistě vědí, že je dnes už všechno jinak než když jsme byli dětmi, ale pro nás, kteří jsme se tam nepodívali, zůstane naše vesnička ve vzpomínkách jen tou nejkrásnější.

Tomšovicová Evženka

ZPRÁVY Z REGIONŮ

Region Chomutov

SČVP společně s OV ČSBS v Chomutově Váš vzne na 12 krajské setkání, které se uskutečnil 5. října 2002

od 10.00 do 16.00 hod.

ve středisku kulturních a knihovnických služeb, ul. Palackého č. 85 v Chomutově ve druhém poschodí, kde je již zřízen výťah. Každý účastník zaplatí 150 Kč za občerstvení. Za region srdečně své Káčerová

Region Mariánské Lázně

Další sraz našeho regionu Mariánské Lázně pobocka Tachov a okolí. Toto setkání se konalo v Tachově v restauraci u Obušku, kam přišlo více než 60 členů a přátel z různých míst přesto, že nás je jen 80 členů, dalších 6 se k našemu regionu přihlásilo jako členové - rádi je mezi sebe přijmeme a děkujeme.

Svoji účasti nás také podpořili z regionu Karlovy Vary - zúčastnila se vedoucí regionu Věra Pelcová, která svým vystoupením vysvětlila, jak je těžké proste zájezd s ubytováním na Ukrajině, v městě Olšanka. Na srazu si účastníci pochutnali na dobrém občedě. Byla také připravena bohatá tombola, a zehož měli někteří velké radost. Ani na moderní hudbu jsme nezapomněli. Protože jsme přitom trochu omádlí, zapřavili jsme si písničky, ale ty naše.

Za přípravu tohoto srazu a za věci, přinesené

do tomboly, srdečně děkují všem jako vedoucí regionu a našim členům hodné zdraví.

Bylo by dobré, kdyby se v tomto duchu i nadále pokračovalo.

Tento sraz se uskutečnil dne 8. 6. 2002.

Za region J. Juh

NAŠI JUBILANTI...

Region Cheb

Ve třetím čtvrtletí své významná jubilea oslavili a oslaviti naši členové:

16. 7. Otakar Kazilovský ze Sofievky, byt. Kynšperk n. O. - 65 let. 16. 7. Emílie Kubečková ze Zolubovna, bytem Aš - 80 let. 20. 7. Ludmila Vašínová z Volvoka, byt. Lištany - 87 let. 23. 7. Tamara Halasová z Okolek, byt. Frant. Lázně - 70 let. 9. 8. Rostislav Kozák ze Sofievky, byt. Cheb - 70 let. 14. 8. Vladimír Slevňský z Cervkvice, byt. Nový Kostel - 75 let. 8. 9. Libuše Homanová z Dědov Hory, byt. Aš - 83 let. 16. 9. Václav Perniček z Volvoka, byt. Cheb - 85 let. 19. 9. Antonín Leníček z Lysina byt. Pačejov - 83 let. 19. 9. Eva Strejcová roz. Slevňská z Cervkvice byt. Žandov - 50 let. 23. 9. Emílie Bačová z Martinovy byt. Dobroše - 82 let. 27. 5. oslavila Marie Perničková z Volvoka, byt. Prostibův mlýn narozením - 83 let. Všem našim jubilantům hodné zdraví a spokojenosti za region přejí od dalších let Mácová a Pančířová

Region Žatec

Ve 3. čtvrtletí se dožívají významného životního jubilea tito naši členové:

Emanuel Rampas, 6. 5. - 70 let, Žatec - dodatečně. Antonín Šlégr, 8. 7. - 80 - Postoloprty. Antonín Váněk, 15. 7. - 80 - Žatec. Alexandr Horák, 19. 7. - 75 - Olšanka. Anna Štrjová, 21. 7. - 65 - Žatec. Anna Ausburková, 21. 7. - 75 - Ořihov. Olga Dlouhá, 21. 7. - 80 - Kryry. Rostislav Jeníček, 27. 7. - 75 - Mory. Antonie Bartušková, 15. 8. - 60 - Most. Marie Najmanová, 23. 8. - 70 - Žatec. Libuše Šoková, 28. 8. - 75 - Louny. Evženka Kaufmannová, 2. 9. - 75 - Trvřice. Věra Machčková, 9. 9. - 80 - Žatec. Evženka Matijonová, 20. 9. - 80 - Žatec. Anna Herzánová, 26. 9. - 70 - Hřivice. Olga Loukotková, 27. 7. - 75 - Silem. Věra Rígllová, 29. 9. - 80 - Strármý. Mnoho zdraví, hodné štěstí a spokojenosti do dalších let přeje za region K Ondrová.

Chtěla bych popřít jmenům našeho výboru Sdružení Čechů z Volyně a jejich předsedkyni celého regionu pi Marii Pánkové a píjím významným 80. narozením, když oslaví 25. října, plný cílu, houževnaté práce, životního optimismu, aby jí to do přitřelích let dlouho dlouho v dobrem zdraví vydryželo. Pod jejím vedením náš organizační čaraví a rádi jí vykonáváme.

22. října oslaví své rovněž jubilejní 80. narozením člen našeho výboru Bohouš Filipček, kterému přejeme mnoho zdraví a spokojenost do dalších let.

Oba se zúčastnili boju na frontě z Volyně přes Duklu až do Prahy, za což je obdivujeme a vzdáváme velkou naši úctu a obdiv.

Za celý výbor blahopřeje Kamila Ondrová.

Severoarménský region

Dne 20. září 2002 Ing. Antonín Lešák, rodák z Novin České město na Volyni a jeho manželka Alena oslaví své 50. výročí svatby. I já se připojuji ke gratulacím a přejím jim hodné zdraví a božho požehání do dalších let společného života.

Za region Jerry Křil

Region Uničov

10. července se dožila 58 let Marie Kobzová z Lucka na Volyni, byt. Medlov.

27. 7. se dožila 72 let Emílie Škabarová z Ozeran, byt. v Medlově. 19. 6. se dožil 67 let Jaromír Kučera

